

Datum van
inontvangstneming

:

12/07/2017

Zaak C-345/17

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

12 juni 2017

Verwijzende rechter:

Augstākā tiesa (Letland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

1 juni 2017

Verzoeker tot cassatie:

██████████

Andere partij in de procedure:

Datu valsts inspekcija

[omissis]

[omissis]

**Latvijas Republikas Augstākā tiesa (hoogste rechterlijke instantie van de
Republiek Letland)**

BESLISSING

Riga, 1 juni 2017

De Augstākā tiesa (hoogste rechterlijke instantie, Letland) [omissis]

[omissis] [samenstelling van de verwijzende rechterlijke instantie]

heeft tijdens de schriftelijke behandeling van het cassatieberoep dat ██████████
██████████ heeft ingesteld tegen het arrest van de Administratīvā apgabaltiesa
(regionale bestuursrechter, Letland) van 11 november 2015 kennisgenomen van
de bestuursrechtelijke procedure die door diezelfde persoon is ingeleid met het
oog op onrechtmatigverklaring van het besluit van de Datu valsts inspekcija
(dienst gegevensbescherming, Letland) van 30 augustus 2013 [omissis] en
toekenning van schadevergoeding.

Voorgeschiedenis

Feiten

[1] Verzoeker tot cassatie (hierna: „verzoeker”), ██████████ maakte een video-opname van het moment waarop hij in een politiekantoor van de Letse nationale politie een verklaring aflegde in het kader van een procedure wegens een administratieve overtreding. Vervolgens plaatste hij die video, waarop politieagenten te zien en te horen zijn, op de website www.youtube.com.

De dienst gegevensbescherming stelde zich in zijn besluit nr. 2-1/6417 van 30 augustus 2013 op het standpunt dat verzoeker inbreuk had gemaakt op artikel 8, lid 1, van de Fizisko personu datu aizsardzības likums (wet op de bescherming van persoonsgegevens), aangezien hij de politieagenten, als betrokkenen, in strijd met die bepaling niet had geïnformeerd over het doel van de verwerking van hun persoonsgegevens. Verzoeker verstreekte ook de dienst gegevensbescherming geen inlichtingen waaruit bleek dat het met de opname en de publicatie ervan op het internet nagestreefde doel in overeenstemming was met de wet op de bescherming van persoonsgegevens. De dienst gegevensbescherming verzocht verzoeker bijgevolg met klem ervoor te waken dat de betrokken video van www.youtube.com en andere websites werd verwijderd.

[2] Verzoeker wendde zich daarop tot de rechter met het verzoek het besluit van de dienst gegevensbescherming onrechtmatig te verklaren en hem een schadevergoeding toe te kennen. Tot staving van zijn vordering voerde hij aan dat hij met die video een praktijk van de politie onder de aandacht wilde brengen die volgens hem onrechtmatig was.

De Administratīvā rajona tiesa (lagere bestuursrechter) verwierp dat beroep.**[OR. 2]**

[3] Bij arrest van 11 november 2015 wees ook de Administratīvā apgabaltiesa (regionale bestuursrechter) verzoekers vorderingen af, en wel op de volgende gronden.

[3.1] Op de video zijn het politiekantoor en verschillende politieagenten in functie te zien, en is het gesprek vastgelegd dat in het kader van procedurele handelingen tussen verzoeker en de politieagenten werd gevoerd. Daarbij zijn de stemmen te horen van de politieagenten, verzoeker en zijn metgezel. Andere bezoekers van het politiekantoor zijn op de video niet te zien of te horen.

[3.2] Aangezien verzoeker de video niet maakte voor journalistieke doeleinden in de zin van de likums „Par presi un citiem masu informācijas līdzekļiem” (wet op de pers en andere media) en evenmin voor artistieke of literaire doeleinden, is artikel 5 van de wet op de bescherming van persoonsgegevens niet van toepassing. Door politieagenten op hun werkplek te filmen terwijl zij aan het werk waren, zonder hen concreet te informeren over het doel dat hij met de verwerking van

■■■■■

hun persoonsgegevens nastreefde, heeft verzoeker inbreuk gemaakt op artikel 8, lid 1, van die wet.

[3.3] De dienst gegevensbescherming heeft verzoeker gelast de video te verwijderen van de websites waarop hij die had geplaatst. Dat is een rechtmatige en evenredige eis, aangezien verzoeker de betrokken gegevens onrechtmatig heeft verwerkt en het doel van de wet op de bescherming van persoonsgegevens dus slechts kan worden bereikt als die gegevens van de websites worden gehaald.

[3.4] In dit geval is er geen sprake van een conflict tussen het recht van verzoeker op vrijheid van meningsuiting en het recht van anderen op persoonlijke levenssfeer, aangezien verzoeker niet te kennen heeft gegeven met welk doel hij de video heeft gepubliceerd. Verder toont de video het publiek geen actuele feiten of onbetamelijk gedrag van de politieagenten.

[4] Verzoeker heeft cassatieberoep ingesteld tegen het arrest van de Administratīvā apgabaltiesa van 11 november 2015 op de hierna uiteengezette gronden.

[4.1] De Administratīvā apgabaltiesa heeft geen rekening gehouden met advies nr. 6-6/53 van de ombudsman van 28 mei 2014 en evenmin met de rechtspraak, meer bepaald het arrest van de Augstākā tiesa (hoogste rechterlijke instantie) van 26 september 2008 in zaak nr. SKA-525/2008 (A42480306), waarin die rechterlijke instantie heeft geoordeeld dat een ambtenaar in functie zich niet kan beroepen op de mensenrechten. De regeling inzake de bescherming van persoonsgegevens is enkel van toepassing wanneer de verwerking van gegevens het recht van de betrokkene op persoonlijke levenssfeer schendt.

[4.2] [Daar] verzoekers recht om de video te publiceren voortvloeit uit zijn recht op vrijheid van meningsuiting, hoeft hij niet nog een andere rechtsgrond aan te voeren.

[4.3] De rechters hebben zich vergist waar zij hebben geoordeeld dat de politieambtenaren met hun handelen geen inbreuk hebben gemaakt. Verzoeker is wederrechtelijk het recht ontnomen om zijn persoonlijke levenssfeer met eigen technische middelen op te nemen. Er is geen enkele grond om tegen hem een procedure wegens een administratieve overtreding – namelijk het maken van een video-opname in een politiekantoor – te beginnen.

[5] In zijn opmerkingen over de mogelijkheid om het Hof van Justitie van de Europese Unie in de onderhavige zaak te verzoeken om een prejudiciële beslissing heeft verzoeker uiteengezet dat in zijn video ambtenaren van de nationale politie te zien zijn, dat wil zeggen publieke personen op een voor het publiek toegankelijke plaats. [Volgens hem] vallen de ambtenaren van de nationale politie niet binnen de personele werkingssfeer van de wet op de bescherming van persoonsgegevens, dat wil zeggen, zij zijn geen natuurlijke personen wier gegevens door die wet worden beschermd. Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van

natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (hierna: „richtlijn 95/46”) bevat uitzonderingen voor de verwerking van persoonsgegevens voor journalistieke, artistieke of literaire, en met name audiovisuele, doeleinden, om het recht op persoonlijke levenssfeer te verzoenen met de regels betreffende de vrijheid van meningsuiting. **[OR. 3]**

[6] In zijn opmerkingen over het cassatieberoep van verzoeker heeft de dienst gegevensbescherming te kennen gegeven dat hij het oneens was met verzoeker en dat deze laatste niet had aangegeven wat hij het publiek duidelijk wilde maken of tonen door de video met gebruikmaking van zijn recht op vrijheid van meningsuiting te publiceren.

In zijn opmerkingen over de mogelijkheid om de zaak te verwijzen naar het Hof voor een prejudiciële beslissing heeft de dienst gegevensbescherming uiteengezet dat de verwerking van persoonsgegevens met gebruik van een mobiele telefoon te beschouwen is als een geheel of gedeeltelijk geautomatiseerde verwerking van dergelijke gegevens.

Motivering

Toepasselijk recht

Unierecht

[7] Volgens artikel 1 ervan beoogt richtlijn 95/46 in verband met de verwerking van persoonsgegevens de bescherming van de fundamentele rechten en vrijheden van natuurlijke personen, inzonderheid van het recht op persoonlijke levenssfeer.

Volgens artikel 2 ervan wordt in die richtlijn verstaan onder:

- a) „persoonsgegevens”, iedere informatie betreffende een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon („betrokkene”); als identificeerbaar wordt beschouwd een persoon die direct of indirect kan worden geïdentificeerd, met name aan de hand van een identificatienummer of van een of meer specifieke elementen die kenmerkend zijn voor zijn of haar fysieke, fysiologische, psychische, economische, culturele of sociale identiteit;
- b) „verwerking van persoonsgegevens” („verwerking”), elke bewerking of elk geheel van bewerkingen met betrekking tot persoonsgegevens, al dan niet uitgevoerd met behulp van geautomatiseerde procedés, zoals het verzamelen, vastleggen, ordenen, bewaren, bijwerken, wijzigen, opvragen, raadplegen, gebruiken, verstrekken door middel van doorzending, verspreiden of op enigerlei andere wijze ter beschikking stellen, samenbrengen, met elkaar in verband brengen, alsmede het afschermen, uitwissen of vernietigen van gegevens.

Artikel 3 bepaalt de werkingssfeer van de richtlijn.

[,,]1. De bepalingen van deze richtlijn zijn van toepassing op de geheel of gedeeltelijk geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens, alsmede op de niet-geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens die in een bestand zijn opgenomen of die bestemd zijn om daarin te worden opgenomen.

2. De bepalingen van deze richtlijn zijn niet van toepassing op de verwerking van persoonsgegevens:

– die met het oog op de uitoefening van niet binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht vallende activiteiten geschiedt zoals die bedoeld in de titels V en VI van het Verdrag betreffende de Europese Unie en in ieder geval verwerkingen die betrekking hebben op de openbare veiligheid, defensie, de veiligheid van de staat (waaronder de economie van de staat, wanneer deze verwerkingen in verband staan met vraagstukken van staatsveiligheid), en de activiteiten van de staat op strafrechtelijk gebied;

– die door een natuurlijk persoon in activiteiten met uitsluitend persoonlijke of huishoudelijke doeleinden wordt verricht.[”]

Artikel 9 van de richtlijn bepaalt dat „[d]e lidstaten [...] voor de verwerking van persoonsgegevens voor uitsluitend journalistieke of voor artistieke of literaire doeleinden [voorzien] in uitzonderingen op en afwijkingen van de bepalingen van dit hoofdstuk en van de hoofdstukken IV en VI uitsluitend voor zover deze nodig blijken om het recht op persoonlijke levenssfeer te verzoenen met de regels betreffende de vrijheid van meningsuiting[”].**[OR. 4]**

Lets recht

[8] Volgens artikel 1 van de wet op de bescherming van persoonsgegevens strekt deze wet tot bescherming van de fundamentele rechten en vrijheden van natuurlijke personen, inzonderheid van het recht op persoonlijke levenssfeer, wat de verwerking van persoonsgegevens betreft.

Overeenkomstig artikel 3, lid 1, ervan, is deze wet, onverminderd de uitzonderingen waarin zij voorziet, van toepassing op de verwerking van elk soort persoonsgegevens en op alle natuurlijke of rechtspersonen wanneer:

1) de voor de verwerking verantwoordelijke in de Republiek Letland is geregistreerd;

2) de gegevens worden verwerkt buiten de grenzen van de Republiek Letland, in gebieden die krachtens internationale overeenkomsten tot Letland behoren;

3) de apparatuur voor de verwerking van persoonsgegevens zich in de Republiek Letland bevindt, behalve wanneer die apparatuur uitsluitend wordt gebruikt om persoonsgegevens op het Letse grondgebied door te sturen.

Luidens lid 3 van artikel 3 is de wet niet van toepassing op de verwerking van persoonsgegevens wanneer die wordt verricht door natuurlijke personen voor persoonlijk of huishoudelijk gebruik en de gegevens bovendien niet aan derden worden bekendgemaakt.

Volgens artikel 2, punt 3, ervan wordt in deze wet verstaan onder [„]persoonsgegevens[”] alle informatie betreffende een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon. Punt 4 van ditzelfde artikel omschrijft de verwerking van persoonsgegevens als elke bewerking met betrekking tot persoonsgegevens, zoals het verzamelen, vastleggen, invoeren, bewaren, ordenen, wijzigen, gebruiken, verstrekken, doorzenden en verspreiden, alsmede het afschermen of uitwissen van gegevens.

Artikel 8, lid 1, van de wet schrijft de voor de verwerking verantwoordelijke voor om, bij het verzamelen van persoonsgegevens, de betrokkene de volgende informatie te verstrekken – tenzij die daar al over beschikt:

- 1) de firmanaam of voor- en achternaam alsook het adres van de voor de verwerking verantwoordelijke;
- 2) het beoogde doel van de verwerking van de persoonsgegevens.

Artikel 5 van de wet bepaalt dat, behoudens andersluidende bepaling, de artikelen 7, 8, 9, 11 en 21 ervan geen toepassing vinden wanneer de persoonsgegevens worden verwerkt voor journalistieke doeleinden overeenkomstig de wet op de pers en andere media dan wel voor artistieke of literaire doeleinden.

Redenen voor twijfel over de uitlegging van het Unierecht

[9] De met een camera vastgelegde afbeelding en stem van een persoon zijn persoonsgegevens aangezien de betrokken persoon hierdoor kan worden geïdentificeerd (zie arrest Hof van 11 december 2014, Ryneš, C-212/13, EU:C:2014:2428, punt 22). Het enkele feit dat de informatie behoort tot een professionele context doet niet af aan de kwalificatie ervan als een geheel van persoonsgegevens. Voorts mogen de begrippen „persoonsgegevens” en „gegevens betreffende de persoonlijke levenssfeer” niet worden verward (zie arrest Hof van 16 juli 2015, ClientEarth, C-615/13 P, EU:C:2015:489, punten 30 en 32). Het feit dat een persoon handelt als overheid is niet van belang voor de vraag of bepaalde gegevens persoonsgegevens zijn (zie arrest Gerecht van 11 juni 2015, ██████████ T-496/13, [OR. 5] EU:T:2015:374, punten 66 en 67, en arrest Hof van 2 oktober 2014, ██████████ C-127/13 P, EU:C:2014:2250, punt 111).

Bijgevolg is de opgenomen afbeelding van een persoon een persoonsgegeven daar de betrokkene daardoor kan worden geïdentificeerd. Uit het voorgaande volgt ook dat het feit dat politieagenten als overheid handelen, niet relevant is voor de vraag of de betrokken informatie als een persoonsgegeven kan worden beschouwd.

[10] Het Hof heeft geoordeeld dat het plaatsen van persoonsgegevens op een website een geheel of gedeeltelijk geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens is (zie arresten Hof van 6 november 2003, ■■■■■ C-101/01, EU:C:2003:596, punten 24-27, en 13 mei 2014, Google Spain, C-131/12, EU:C:2014:317, punt 26).

[11] Ingevolge artikel 3, lid 2, van richtlijn 95/46 is de richtlijn in twee gevallen niet van toepassing op de verwerking van persoonsgegevens.

Het eerste geval betreft de verwerking van persoonsgegevens die met het oog op de uitoefening van niet binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht vallende activiteiten geschiedt, zoals die bedoeld in de titels V en VI van het Verdrag betreffende de Europese Unie, en in ieder geval verwerkingen die betrekking hebben op de openbare veiligheid, defensie, de veiligheid van de staat (waaronder de economie van de staat, wanneer deze verwerkingen in verband staan met vraagstukken van staatsveiligheid), en de activiteiten van de staat op strafrechtelijk gebied. Deze in artikel 3, lid 2, eerste streepje, van de richtlijn als voorbeeld genoemde activiteiten zijn in alle gevallen specifieke activiteiten van de staten of van overheidsdiensten en hebben niets van doen met de gebieden waarop particulieren activiteiten ontplooiën. Zij dienen tot afbakening van de reikwijdte van de daarin geregelde uitzondering, zodat die uitzondering enkel geldt voor activiteiten die daarin aldus uitdrukkelijk zijn vermeld of die in dezelfde categorie kunnen worden ondergebracht (eiusdem generis).

Wat het tweede geval betreft, genoemd in het tweede streepje van deze bepaling, zijn in overweging 12 van de richtlijn, die betrekking heeft op deze uitzondering, correspondentie en het bijhouden van adressenbestanden genoemd als voorbeeld van gegevensverwerking door een natuurlijk persoon in activiteiten met een uitsluitend persoonlijk of huishoudelijk doel. Deze tweede uitzondering moet dus in die zin worden uitgelegd dat zij uitsluitend betrekking heeft op activiteiten die tot het persoonlijk of gezinsleven van particulieren behoren (zie arrest Hof van 16 december 2008, Satakunnan Markkinapörssi en Satamedia, C-73/07, EU:C:2008:727, punten 40, 41, 43 en 44).

De in het onderhavige geval aan de orde zijnde activiteiten van verzoeker, namelijk het opnemen van een video in een politiekantoor en het plaatsen van die video op een website, vallen dus onder geen van de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 95/46 genoemde uitzonderingsgevallen.

[12] De rechtspraak van het Hof (zie met name arresten van 8 april 2014, Digital Rights Ireland e.a., C-293/12 en C-594/12, EU:C:2014:238, en 13 mei 2014, Google Spain, C-131/12, EU:C:2014:317) over de bescherming van persoonsgegevens betreft de hoofdbekommernis van die bescherming, waarvoor deze oorspronkelijk in het leven is geroepen en krachtdadig moet worden beschermd: grootschalige verwerking van persoonsgegevens door automatische en digitale middelen, in elke vorm, zoals compilatie, beheer en gebruik van omvangrijke gegevensbestanden, de overdracht van gegevensbestanden voor

andere dan rechtmatige doeleinden, het verzamelen en archiveren van metagegevens enzovoorts (zie conclusie van advocaat-generaal [omissis] Michal Bobek [omissis] in zaak C-13/16, EU:C:2017:43, punt 95). **[OR. 6]**

In het onderhavige geval gaat het om een eenmalige video-opname, waarbij verzoeker politieagenten in functie heeft gefilmd, dat wil zeggen, terwijl zij optraden als vertegenwoordigers van het openbaar gezag. Gelet op het voorgaande betwijfelt de Augstākā tiesa of een gedraging van een persoon als de in geding zijnde – het filmen van politieagenten in functie in een politiekantoor en het op het internet plaatsen van die beelden – binnen de werkingssfeer van richtlijn 95/46 valt.

[13] Overeenkomstig artikel 5 van de wet op de bescherming van persoonsgegevens zijn, gelet op het recht op persoonlijke levenssfeer alsook op de vrijheid van meningsuiting en behoudens andersluidende bepaling, de artikelen 7, 8, 9, 11 en 21 daarvan niet van toepassing wanneer de persoonsgegevens worden verwerkt voor journalistieke doeleinden overeenkomstig de wet op de pers en andere media dan wel voor artistieke of literaire doeleinden. Die bepaling is in overeenstemming met artikel 9 van richtlijn 95/46.

Zoals uit overweging 37 van de richtlijn blijkt, heeft artikel 9 tot doel, twee fundamentele rechten met elkaar te verzoenen: de bescherming van het privéleven en de vrijheid van meningsuiting. Dit is de taak van de lidstaten. Voor de verzoening van deze twee „fundamentele rechten” in de zin van de richtlijn dienen de lidstaten te voorzien in uitzonderingen op of beperkingen van de gegevensbescherming, en dus van het fundamentele recht op privéleven als neergelegd in de hoofdstukken II, IV en VI van deze richtlijn. Deze uitzonderingen mogen uitsluitend worden gemaakt voor journalistieke, artistieke of literaire doeleinden, die onder het fundamentele recht van de vrijheid van meningsuiting vallen, en enkel voor zover die uitzonderingen nodig blijken te zijn voor de verzoening van het recht op privéleven met de regels betreffende de vrijheid van meningsuiting (zie arrest Hof van 16 december 2008, Satakunnan Markkinapörssi en Satamedia, C-73/07, EU:C:2008:727, punten 54 en 55).

Om rekening te houden met het belang dat de vrijheid van meningsuiting in elke democratische samenleving toekomt, is het in de eerste plaats noodzakelijk de daarmee samenhangende begrippen, waaronder het begrip journalistiek, ruim te interpreteren. In de tweede plaats, om tot een evenwichtige afweging tussen de beide fundamentele rechten te komen, eist het fundamentele recht op bescherming van het privéleven dat de uitzonderingen op en beperkingen van de gegevensbescherming in vorengenoemde hoofdstukken van de richtlijn, binnen de grenzen van het strikt noodzakelijke blijven (ibid., punt 56).

Het Hof heeft verduidelijkt dat de bedoelde ontheffingen en uitzonderingen niet alleen gelden voor mediaondernemingen maar voor alle in de journalistiek werkzame personen. Voorts is, rekening houdend met de ontwikkeling en de verveelvoudiging van middelen voor communicatie en informatieverspreiding, de

■

drager waarmee de verwerkte gegevens worden overgedragen, of dit nu klassieke dragers zijn zoals papier of elektromagnetische golven, dan wel elektronische zoals internet, niet bepalend voor de beoordeling of het gaat om een activiteit „uitsluitend voor journalistieke doeleinden” (ibid., punten 57-60). Activiteiten die betrekking hebben op gegevens kunnen worden aangemerkt als „journalistieke activiteiten”, indien zij de bekendmaking aan het publiek van informatie, meningen of ideeën tot doel hebben, ongeacht het overdrachtsmedium. Deze activiteiten zijn niet voorbehouden aan mediaondernemingen en kunnen een winst oogmerk hebben (ibid., punt 61).

Van zijn kant heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) precies erkend dat YouTube, als aanbieder van een dienst voor het plaatsen van video's een uniek instrument voor de ontvangst en de mededeling van informatie alsook voor de ontwikkeling van burgerjournalistiek heeft gecreëerd, en zodoende een bijzondere rol speelt voor de uitoefening van de vrije meningsuiting (zie arrest EHRM van 1 december 2015, Cengiz e.a. tegen Turkije, verzoekschriften nrs. 48226/10 en 14027/11, punt 52).

Verzoeker rechtvaardigt zijn gedraging – het filmen van politieagenten in een politiekantoor terwijl zij procedurehandelingen verrichten, en het plaatsen van de video op het internet – met een beroep op de vrijheid van meningsuiting en stelt dat hij in het onderhavige geval geen inbreuk heeft gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van de politieagenten. Hij meent dat op hem de wettelijke uitzondering voor de verwerking van persoonsgegevens voor journalistieke doeleinden dient te worden toegepast. **[OR. 7]**

De Augstākā tiesa vraagt zich af hoe het begrip „journalistieke doeleinden” in artikel 9 van richtlijn 95/46 moet worden uitgelegd en, in het bijzonder, of dat begrip ook gedragingen omvat als die welke thans in geding is, te weten het ventileren van een persoonlijke mening over het politiewerk door verspreiding op de website www.youtube.com van een video waarop politieagenten in functie te zien zijn.

[14] Gelet op een en ander acht de Augstākā tiesa het noodzakelijk de zaak te verwijzen naar het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Derhalve dient de behandeling van de onderhavige zaak te worden geschorst tot het Hof uitspraak heeft gedaan over de prejudiciële vragen.

Dispositief

Op basis van artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie [omissis] [nationale procesregels], besluit de Augstākā tiesa (hoogste rechterlijke instantie)

het Hof te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

- 1) Vallen gedragingen als die welke in deze zaak aan de orde zijn, te weten het maken, in een politiekantoor, van videobeelden van politieagenten die procedurele handelingen verrichten, en het plaatsen van de video op de website www.youtube.com, binnen de werkingssfeer van richtlijn 95/46?
- 2) Moet richtlijn 95/46 aldus worden uitgelegd dat dergelijke gedragingen kunnen worden beschouwd als een verwerking van persoonsgegevens voor journalistieke doeleinden in de zin van artikel 9 daarvan?

en de behandeling te schorsen tot het Hof arrest heeft gewezen.

Tegen deze beslissing staan geen rechtsmiddelen open.

[omissis] (ondertekening)